

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: A.A., narozen dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Maršálkem
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec 14

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2017, č. j. MV-7276-5/SO-2017

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 3. 2017, č. j. MV-7276-5/SO-2017, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 12. 2016, č. j. OAM-2382-6/ZR-2016. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 46a odst. 1 zákona č. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, a stanovena lhůta k vycestování podle § 46a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
2. Žalobce nejprve obecně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, je založeno na diskriminačním výkladu zákona o pobytu cizinců a správní orgány nesprávně hodnotily důkazy.
3. Podle žalobce se správní orgány měly v dané věci zabývat otázkou přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval též v porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který odkazuje na mezinárodní smlouvy, mezi které patří Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod či Úmluva o právech dítěte. Podle žalobce zájem na zachování rodinného života žalobce převažuje nad zájmem zrušení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu, a proto byly správní orgány povinny postupovat v dané věci s ohledem na právo žalobce na jeho rodinný život a z tohoto hlediska aplikovat ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dále žalobce odkazoval na Směrnici Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny (dále jen „Směrnice“), konkrétně na čl. 5 odst. 5 a čl. 17 této Směrnice upravující zájem nezletilých dětí a existenci rodinných vztahů. Žalobce má dvě nezletilé děti a manželku, kteří žijí v České republice. Žalobce zdůraznil, že správní orgány předmětnou věc, tedy spáchání trestného činu, posuzovaly velmi striktně a nezabývaly se okolnostmi vzniku, původu a účelu právní úpravy dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Podle žalobce měl žalovaný i správní orgán I. stupně zvážit dopady napadeného rozhodnutí do základních lidských práv žalobce ve vztahu k porušení povinnosti dodržovat veřejný pořádek.
5. Žalobce namítal, že podmínka ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců týkající se zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny v případě pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu se vztahuje pouze na spáchání zvláště závažného trestného činu, například v oblasti terorismu či extremismu, jak ostatně potvrzuje i znění Směrnice, v níž se stanoví, že se ke zrušení platnosti dlouhodobého pobytu přistoupí, jedná-li se o dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti.
6. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žádal nahradit náklady řízení.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky byly shodné s odvolacími. Plně se ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, který zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu za

účelem společného soužití rodiny na území České republiky, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou a navrhoval, aby ji soud zamítnul.

8. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:
9. Dne 14. 10. 2016 byl doručen správnímu orgánu I. stupně rozsudek Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 1. 4. 2016, č. j. 3 T 137/2015-75, a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 30. 8. 2016, č. j. 55 To 198/2016-93, kterým bylo odvolání žalobce proti rozsudku okresního soudu zamítnuto. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), a byl odsouzen k peněžitému trestu v počtu 100 denních sazeb po částce 300 Kč denně, v celkové výši 30 000 Kč, současně mu byl stanoven náhradní trest odnětí svobody na dobu 4 měsíců. Dále byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech skupin v trvání 18 měsíců. Při určování výše trestu vzal soud za přítěžující okolnost, že žalobce se k činu nedoznal, snažil se své jednání svěst na jinou osobu, když uvedl cizí totožnost a neprojevil nad svým jednáním žádnou lítost. Také zohlednil, že byl žalobci naměřen alkohol v poměrně vysoké výši (1, 59 g/kg alkoholu).
10. Správní orgán I. stupně vydal dne 19. 10. 2016 oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pravomocné odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin měl správní orgán I. stupně podloženo také opisem z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 18. 10. 2016.
11. Žalobce se v průběhu řízení k věci písemně vyjádřil. Uvedl, že v České republice žije od roku 2007 společně s manželkou a dvěma nezletilými dětmi, pracuje jako automechanik a v zemi původu žije pouze jeho matka. Ke spáchanému přečinu žalobce sdělil, že mu byl soudem uložen nejmírnější trest vzhledem k nejnižší společenské nebezpečnosti tohoto přečinu. Žalobce konstatoval, že s pravomocným odsouzením za přečin nesouhlasí. Případným rozhodnutím o zrušení povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny by podle jeho názoru došlo k nepřiměřenému zásahu do rodinného života žalobce.
12. Dne 20. 12. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobci zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, a stanovil mu lhůtu 30 dnů k vycestování. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že důsledky protiprávního jednání měl žalobce důkladně zvážit v okamžiku, ve vysokém stupni opilosti usedl k řízení motorového vozidla, zdůraznil, že se snažil svalit vinu na jinou osobu. Konstatoval také, že zrušením dlouhodobého pobytu nedochází ke správnímu vyhoštění, a proto žalobci nic nebrání, aby si při splnění všech podmínek pro udělení dlouhodobého pobytu (mj. trestní záchovalost) podal novou žádost o dlouhodobý pobyt. Vzhledem k bezvízovému styku s Moldávií žalobci nic nebrání ani v tom, aby svou rodinu v České republice pravidelně navštěvoval. Správní orgán I. stupně neposuzoval negativní dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců výslovně nestanoví další podmínky a neposkytuje tak správnímu orgánu možnost správního uvážení. V závěru rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že postupoval v souladu s veřejným zájmem podle § 2 odst. 4 zákona

správního řád, veřejným zájmem není, aby na území České republiky pobýval cizinec, který spáchal úmyslný trestný čin. Zájem společnosti převažuje nad zájmem jednotlivce, v této souvislosti správní orgán I. stupně odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. IV. ÚS 462/03, a na usnesení ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06.

13. V odvolání žalobce argumentoval tím, že spáchal trestný čin nejnižší závažnosti a nepoškodil zdraví osob, ani jejich majetek, což měl správní orgán zohlednit. Žalobce namítal, že v jeho případě byly dány důvody pro využití zmírňujícího správního uvážení, zopakoval skutečnosti, které již uváděl v průběhu řízení v I. stupni.
14. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 3. 2017 žalovaný zamítnul žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného bylo rozhodujícím pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaný konstatoval, že zákon o pobytu cizinců neukládá správnímu I. stupně zkoumat charakter, závažnost trestné činnosti či uložený trest, přičemž veřejným zájmem je, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří neporušují trestněprávní předpisy. K tomu žalovaný odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, č. j. IV. ÚS 462/03, a citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101. Žalovaný se zabýval možnou aplikací čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a uvedl, že podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy může státní orgán zasáhnout do práva na soukromý a rodinný život tehdy, pokud je to v souladu se zákonem a v zájmu národní bezpečnosti, jako tomu bylo v posuzovaném případě. V zájmu národní bezpečnosti České republiky bezesporu dle žalovaného je, aby na jeho území nebyl umožněn pobyt cizinců, kteří páchají úmyslnou trestnou činnost. Žalovaný vzal v úvahu, žalobce má na území České republiky nejbližší rodinu, ale do situace, kdy přestal splňovat podmínku povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, se dostal sám svým úmyslným protiprávním jednáním. Až bude žalobce opět splňovat podmínky pro povolení tohoto pobytu, může podat žádost o vydání tohoto povolení, neboť zrušení tohoto povolení není správním vyhoštěním. Dle žalovaného může žalobce svou rodinu navštěvovat v rámci bezvízového styku, který je mezi Českou republikou a Moldávií. Podle žalovaného tedy není dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřený. Žalovaný dále uvedl, že ani případné odpykání trestu nebo osvědčení nejsou rozhodné, rozhodným je zápis v rejstříku trestů, který dle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců prokazuje trestní zachovalost. Tuto podmínku žalobce nesplňuje ani podle aktuálního výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 26. 1. 2017.
15. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
16. K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž žalobce setrval na svém stanovisku, zdůraznil především nepřiměřený zásah rozhodnutí do jeho rodinného života v porovnání se závažností přečinu, kterého se dopustil a který byl nejnižší společenské nebezpečnosti. Po provedeném přezkumu napadených rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

17. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterými byla žalobci zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu.
18. Podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[n]a žádost cizince ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší. Ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
19. Podle § 46a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo v rozhodnutí stanoví lhůtu k vycestování z území a cizinci udělí výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
20. Podle § 174 zákona o pobytu cizinců *[z]a trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá*
- a) *ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu,*
 - b) *v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.*
21. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
22. Soud především neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce i s ohledem na mezinárodní úmluvy, dostatečně zjistil skutkový stav a řádně provedl hodnocení důkazů. Námitku týkající se diskriminačního výkladu ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobce nijak blíže nespecifikoval.
23. Soud se dále zabýval námitkou ohledně povinnosti správních orgánů posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, kterého se žalobce dovolává, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná dle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.
24. Podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec byl

pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Ustanovení, jak je koncipováno, nedává správnímu orgánu možnost jakéhokoliv správního uvážení, například s ohledem na závažnost trestného činu či okolnosti jeho spáchání či výši uložených trestů. Není tedy důvodná námitka, že uvedené ustanovení lze vztáhnout pouze na spáchání zvláště závažného trestného činu. Správní orgány rovněž nemohly zohlednit, jaký druh sankcí a v jakém rozsahu byly žalobci uloženy.

25. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při střetu práva na ochranu rodinného života cizince a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl v případě spáchání úmyslné trestné činnosti test proporcionality již zákonodárce.
26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, který se zabýval obdobnou úpravou zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů v případě pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, uvedl, že: *„V daném případě dochází ke střetu práva na ochranu rodinného života stěžovatele a veřejného zájmu na ochraně společnosti. S ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.“* Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále dovodil, že výjimkou z výše uvedených závěrů by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud při aplikaci § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85), a též ve vztahu k rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, či ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30).
27. Tedy i přesto, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zabývat se přiměřeností dopadů podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nezabývá to podle judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgány povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, se uvádí, že *„V otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele se Nejvyšší správní soud s městským soudem ani s žalovanou neztotožňuje. Napadená rozhodnutí vycházela z toho, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) posouzení přiměřenosti výslovně nepožaduje, a proto jej nebylo třeba provést, avšak zcela opomněla článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.“*

28. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Podle čl. 17 Směrnice států berou náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že bylo odejmuto povolení k pobytu.
29. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval článkem 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dále intenzitou zásahu zrušení dlouhodobého pobytu do života žalobce. Konstatoval, že žalobce má na území České republiky sice nejbližší rodinu, avšak byl to právě on, kdo spáchal úmyslný trestný čin na území České republiky a je bezesporu v zájmu národní bezpečnosti, aby na území České republiky nepobývali cizinci páchající trestnou činností. Dále žalovaný uvedl, že žalobce může požádat o povolení k dlouhodobému pobytu opětovně v případě splnění všech podmínek a nic mu nebrání, aby se s rodinnými příslušníky stýkal v rámci bezvízového styku mezi Českou republikou a Moldávií. Podle žalovaného představuje zásah rozhodnutí do osobní sféry žalobce zásah nezbytný a přiměřený, s čímž soud zcela souhlasí. Jak již zaznělo shora, jsou-li naplněny zákonné podmínky pro postup podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, povede to zpravidla k vydání rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu cizince za účelem společného soužití rodiny. Je nutné zdůraznit, že existence rodinných vazeb cizince na území České republiky bez dalšího neznámá, že by nebylo možné cizinci z důvodu pravomocného odsouzení za úmyslné spáchání trestného činu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny zrušit. V případě opačného přístupu by se totiž stalo ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců prakticky neaplikovatelný. V projednávaném případě ze správního spisu nevyplývají takové výjimečné okolnosti, které by opravňovaly správní orgány ke zmírnění dopadů zákonné úpravy na žalobcův případ. Po vydání rozhodnutí může žalobce nadále realizovat svůj rodinný a soukromý život v rámci bezvízového styku s Moldávií, nadto je u něj předpoklad, že si bude moci v dohledné době (s ohledem na podmínky § 74 odst. 2 trestního zákoníku, který stanoví, že pokud byl trest zákazu činnosti vykonán, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen, a na § 105 trestního zákoníku, který se týká zahlazení odsouzení mj. u peněžitého trestu, ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců) znovu požádat o vydání pobytového povolení.
30. Důkazy označené žalobcem soud neprovedl, neboť tyto listiny byly součástí správního spisu, kterým správní soud dokazování neprovádí. Od návrhu doplnit dokazování výsledkem manželky žalobce při ústním jednání soudu upustil.
31. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti

správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec dne 22. února 2018.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu